

РЕШЕНИЕ

№ 4318

гр. София, 27.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Цветанка Паунова

Искра Гърбелова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2971** по описа за **2022** година докладвано от съдия Цветанка Паунова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Ц. Й. А., чрез пълномощник адв. А. И., против решение № 452 от 08.02.2022г., постановено по н.а.х.д. № 16232/2021г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 135-ти състав. С това съдебно решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 21-4332-020506/11.10.2021г., издадено от началник на сектор в отдел „Пътна полиция” към СДВР, с което на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на Ц. Й. А. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 (петдесет) лева за нарушение на чл. 104а ЗДвП.

В касационната жалба са развити доводи, че обжалваното решение е неправилно, тъй като въззивният съд е следвало да приеме, че се касае за маловажен случай на нарушение и да приложи чл. 28 ЗАНН.

Ответникът – началник на сектор в отдел „Пътна полиция” към СДВР не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните

по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното: Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С обжалваното решение Софийският районен съд, с оглед на събраните и приети по делото писмени и гласни доказателства, е приел за установено, че на 23.09.2021г., около 22:34 ч. в [населено място] жалбоподателят А. управлявал лек автомобил марка „Н. М.“ с рег. [рег.номер на МПС], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като по време на управление на автомобила използвал мобилен телефон без устройство, позволяващо му да ползва телефона без участието на ръцете. Водачът на лекия автомобил бил забелязан на кръстовището на [улица]и [улица]и спрял от полицейски екип в състав: св. П. Х. и колегата му В. С. – мл. автоконтрольори в ОПП-СДВР.

С оглед на направените констатации, св. Х. на място съставил АУАН № 390338/23.09.2021г. против Ц. А. за нарушение на чл. 104а ЗДвП. Въз основа на АУАН, при идентично фактическо описание на нарушението и дадена му аналогична правна квалификация, е издадено и обжалваното НП.

Приетата от съда фактическа обстановка е установена от приобщените по делото писмени доказателства, както и от показанията на свидетеля Х..

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са постановени при спазване на процесуалните правила, предвидени в ЗАНН, а твърдяното нарушение се явява доказано по несъмнен начин.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и съобразено със закона.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС правилно е установил фактическата обстановка. Направените фактически констатации и правни изводи се споделят напълно от състава на касационната инстанция, която, на основание чл. 221, ал. 2, пр. последно АПК, препраща към тях.

Съответни на доказателствата по делото са изводите на въззивния съд за доказаност на вмененото нарушение. В съдебното производство фактическите констатации, отразени в АУАН, нямат обвързваща доказателствена сила, каквато имат за административнонаказващия орган в производството по налагане на административно наказание – арг. от чл. 189, ал. 2 ЗДвП. Съгласно чл. 13, ал. 1 НПК районният съд в пределите на своята компетентност е длъжен да вземе всички мерки за разкриване на обективната истина. В изпълнение на това свое правомощие съдът е събрал показанията на свидетеля Х. – актосъставител и очевидец на нарушението. Показанията на св. Х., въпреки изминалия период, са достатъчно конкретни и ясни. Същият е посочил, че с колегата му били нощна смяна и се движили със служебния автомобил по [улица]. Забелязали лек автомобил, който се управлявал от водач, говорещ по мобилен телефон. Спрели го за проверка и му съставили АУАН за нарушение на чл. 104а ЗДвП. Показанията на свидетеля са ясни, конкретни и непротиворечиви, поради което законосъобразно са кредитирани от съда при формиране на фактическите му изводи. Показанията му категорично потвърждават констатациите, отразени в АУАН и НП.

По делото не са събрани доказателства, оборващи фактическата обстановка, описана в АУАН и НП. Съгласно чл. 104а ЗДвП на водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното

средство, освен чрез устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му. В случая е безспорно установено, че на посочените в АУАН и НП време и място, по време на управление на МПС жалбоподателят е използвал мобилен телефон, без устройство тип „handsfree“ – свободни ръце, за което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната му отговорност на основание чл. 104а ЗДвП.

Настоящият състав на касационната инстанция не споделя доводите на жалбоподателя, че деянието представлява „маловажен случай“. Приложението на чл. 28 от ЗАНН не е изключено и при формалните административни нарушения (каквото е процесното), но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или липсата на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В разглеждания случай нарушението е застрашило с достатъчен интензитет обществените отношения, свързани с безопасността на пътното движение. Същото не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от същия вид.

По всички изложени съображения не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото като законосъобразно и правилно следва да бъде оставено в сила.

Ето защо и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63 в ЗАНН, Административен съд, С.-град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 452 от 08.02.2022г., постановено по н.а.х.д. № 16232/2021г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 135-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: